

Cirkus Wolfsons sidste Gallaforestilling

Sensationsdrama i 5 Akter

Forfattet og iscenesat af den glimrende danske Instruktør
Alfred Lind

I Hovedrollen:

TRUDE NICK

Den bedste og mest storslaaede Cirkusfilm
der nogensinde er fremstillet

Cirkus Wolfsons sidste Gallaforestilling

Cirkus Wolfson giver Forestilling i Residensstaden, og deres Højheder Fyrsten og Arveprinsen bærer Etablissementet med deres Nærværelse.

Arveprins Heinrich, en sympatetisk ung Mand, ønsker i Mellemakten at bese Staldene, og ved de smaa Ponnyers Baas træffer han pludselig Evelyn, Direktør Wolfsons unge Datter. Det var kun et flygtigt Møde, et Blik, der talte om gensidig Sympati, men dette korte Øjeblik fik for disse to Mennesker, Arvingen til Landets Trone og den lille Artistpige, en Betydning for Livet.

Næste Dag forlod Cirkus Wolfson Byen, og Prinsen saa fra Slottets Vindue det mærkelige Vogntog drage bort.

Prins Heinrich, der terpede Historie med sin Lærer, foregav Svimmelhed og Hovedpine, og det blev besluttet, at Luftforandring vilde gøre ham godt, og faa Dage efter drog han ogsaa bort fra Byen — samme Vej som den, Cirkus Wolfson havde taget.

Og nu kom der for den unge Prins en vidunderlig

Tid ved den idylliske Bjergsø i stadig Nærhed af den elskede Evelyn.

De mødtes hver Aften — Fyrste og Cirkusbarn — paa en Ø i Søen, og deres Kærlighed voksede sig større end alt andet, og de svor at flygte sammen og aldrig at lade sig skille af noget.

Evelyn tog i et Brev Afsked med Faderen og bad ham tilgive, at hun fulgte den, hun elskede.

Ogsaa Prinsen havde gjort alt klar til Flugt, og var fast besluttet paa at opgive alt for Evelyn, men netop da han stod i Begreb med at liste sig bort, kom Meddelelsen om, at den gamle Fyrste pludselig var død.

Hans gamle Lærers alvorlige Ord fik ham ombe-stemt, og med dyb Sorg i sit Hjerte rejste han samme Aften tilbage til Hovedstaden, hvor Landets højeste Værdighed ventede ham — og Landets tungeste Pligt.

Næste Dag vendte Evelyn fuld af Sorg og Skam tilbage til sin Fader, men gamle Direktør Wolfson var en streng Mand. Han vilde tilgive sin Datter, men han vilde vide Navnet paa hendes Forfører, og da Evelyn nægtede at udlevere Prins Heinrich til hans Hævn, jog han hende ud af sit Hus.

Forladt og forstødt vandrede Evelyn bort fra sin Faders Hus. Livet var blevet hende en Byrde.

Med den elskede Heinrichs Navn paa Læben kastede hun sig i Søen.

En Gøglertrup — farende Folk, der rejste Landet rundt i deres Vogne — opholdt sig netop i Søens Nærhed, og to Mænd sprang ud og reddede den livstrætte unge Pige i Land.

Og hos disse Mennesker fik Evelyn god og kærlig Pleje, og da Truppen brød op, fulgte hun med den.

Saa gik Tiden, og Dagen kom, da Evelyn skulde være Moder.

En lille Dreng kom til Verden, men Barnet var svagt, og kort Tid efter døde det, og Evelyn, der stadig rantes af Skæbnens Slag, begravede den lille i et Hjørne af Kirkegaarden og besluttede at flygte fra Truppen, hvor Opholdet nu var blevet hende uudholdeligt.

Saaledes gik det Evelyn, men heller ikke Heinrich glemte sit svegne Løfte.

Alle Efterforskninger efter Evelyn, som han lod

anstille, blev resultatløse, indtil man endelig fandt hendes Hat og Overstykke ved Søen.

Den frygtelige Bevidsthed om at have bragt dette Barn til Fortvivlelsens Rand, hvilede tungt paa den unge Fyrste, men Pligten holdt ham oppe, og Pligten bød ham at tage sig en Brud — Landet ventede det af ham, og Heinrich bøjede sig og ægtede Prinsesse Helena.

Da Evelyns Barn var død — det skete først et Aars-tid efter, at Heinrich havde giftet sig — forlod hun en Nat Gøglervognen, men fuldt saa ensom, som da hun kom, fulgtes hun end ikke af nogen kærlig Tanke eller noget menneskeligt Væsen, saa havde hun dog erhvervet sig en Ven, der ikke ønskede at forlade hende, men listede sig bort bag efter hende — og det var Truppens kloge, dresserede Menneskeabe.

Skæbnen førte Evelyn til det kongelige Sommer-slott, hvor netop Heinrich med Gemalinde og deres spæde Barn for Tiden residerede.

Men Aben havde fulgt hendes Spor, og den naaede snart efter frem til Gitteret, hvor hun havde staaet, men her fik den pludselig andre Lyster.

Den kravlede op ad Muren og ind i et af Slottets Værelser, der netop var det, hvori den lille Prins laa, vel vogtet af en sovende Amme, og før nogen kunde

forhindre det, havde Aben taget Barnet og var flygtet ud ad Vinduet med den Lille.

Aben søgte imidlertid med samt sit Bytte Skjul i en nærliggende Fabrik, og da den ikke paa anden Maade kunde undslippe sine Forfølgere, klatrede den til alle Tilskuernes Rædsel ad Lynaflederen op paa den høje Fabriksskorstens Top.

Fyrst Heinrich og Fyrstinde Helena saa med Rædsel, hvad der foregik, men ingen kunde naa op til Barnet, end ikke Brandvæsenet.

Men pludselig banede en ung Kvinde sig Vej gennem Mængden med Raabet: »Lad mig komme til«!

Det var Evelyn! Den altid sørgende Moder, der saa et andet Barn i Fare og endnu mindedes sin egen Sorg, da hendes Barn blev taget fra hende.

Og Evelyn naaede Skorstenens Top og fandt sin gamle Ven Aben og Fyrstebarnet, begge i god Behold.

I et Reb, hun havde haft om Livet, firede hun Barnet ned, men selv besluttede hun endnu en Gang at dø og kastede sig ud fra Skorstenens Top.

Men endnu engang sparede Skæbnen hendes Liv, Brandfolkene opfangede hende i deres Net, og et Øjeblik efter stod Evelyn og Heinrich atter Ansigt til Ansigt.

Det blev et trist Møde, og det blev kun kort.

Han kunde kun sende sine Tanker efter hende, da hun forsvandt i Mængden.

Saa gik Tiden atter, og det skete, at Evelyn fandt sin Fader, hvem Sorgen havde nedbrudt, og hun fik nu let hans Tilgivelse.

Aaret efter gav Cirkus Wolfson atter Forestilling i Residensstaden, og atter besluttede Fyrsten at overvære Forestillingen.

I en Pavse sendte Fyrst Heinrich sin gamle Lærer til Evelyns Paaklædningsværelse for at overrække hende en Medaillon med hans Billede i, men Evelyn tog kun modstræbende imod den — det var jo kun at rive i det gamle Saar.

Og hvem kunde vel være sørgmodig paa et saadant Sted, naar der opførtes en saadan Pantomime.

Man saa først Ridderens Drøm. Han lagde sig til at sove Ellekrattet, og i Drømme kom en Nymfe til ham, den skønneste Kvinde, han nogensinde havde set.

Men ogsaa Nymfen blev grebet af Kærlighed til det sovende Menneske, og hun bad sin Fader, Troldkongen, om Lov til at stige op paa Jorden for at vinde Ridderens Kærlighed.

I Pantomimen skildres nu videre, hvorledes Nymfen kommer op paa Jorden, fandt sin Ridder og vandt hans Kærlighed, men hvorledes han svigtede hende for en anden, rigere Brud, og hvorledes Underverdenens Vrede derved kom over Menneskene.

Medens den pragtfulde Pantomime skred frem, havde Evelyn, naar hun ikke var paa Scenen, listet sig hen bag ved Fyrstelogen og gennem en Sprække i Træværket saa hun paa sin elskede, hvis Kærlighed hun aldrig mere skulde eje.

Men gamle Direktør Wolfson, hvis Sindstilstand aldrig helt havde bedret sig efter Sorgen med Datteren, opdagede, hvor Evelyn gik hen, og den Tanke slog pludselig ned i ham, at det var Fyrsten, der var hans Barns Forfører.

I Evelyns Paaklædningsværelse fandt han den Medaillon, Heinrich havde sendt hende, og nu modnedes en frygtelig Hævnplan i hans syge Hjerne.

Uden at blive bemærket sneg han sig op i Cirkuskuplen, til Mitrailleurusen, der bruges ved Eksplosioner i Pantomimens sidste Akt, og i al Hemmelighed erstattede han to af de løse Patroner med to skarpe og rettede Vaabnet mod Fyrstelogen.

Og saa kom Pantomimens sidste Episode: Dæmonernes Kamp med Guderne. Fra Underverdenen myldrede Troldtøjet frem for at hente den forsmædede Nymfe, men Lysets Gud besluttede hendes Frelse og løftede hende bort fra Jorden op til sig i Stjernehimlen, og under bragende Bifald og medens Fyrværkeriet knaldede, hævedes Evelyn som Nymfen op under Kuplen, forfulgt af Troldkongens Dæmoner.

Og nu tog Mitrailleurusen fat.

Og Skuddet faldt, men den hævngherrige Mand havde ikke tænkt paa, at det var hans egen Datter, der svævede i Luften mellem Kanonen og Fyrstelogen, hvem Kuglen skulde bringe Døden.

Med et Skrig styrtede Evelyn til Jorden, og alt i Cirkus blev Raab og Forvirring, og pludselig brød Ilden ud, thi den anden Patron havde ramt de elektriske Ledninger og lavet Kortslutning.

De sidste Øjeblikke, stakkels Evelyn levede, var hendes elskede Heinrich hos hende. Hun betroede ham om deres døde Barn og bad ham lægge friske Blomster paa dets Grav og udaandede.

Og Ilden rasede.

Den gamle Direktør omkom i Flammerne, hele Bygningen gik op i Luer — det var Cirkus Wolfsons sidste Gallaforestilling.

Dansk-svensk Films I/S

Vimmelskaffet 36

København K.

ejer saavel Filmen som dens
Reklamemateriel med absolut
Eneret. Ved Misbrug vil der
blive nedlagt Forbud og Er-
statningskrav gjort
gældende.